

EGLUTĒ

1976 LAPKRITIS

ds



1976 LAPKRITIS

TURINYS

- 3 LAISVĖS ŽIBURĖLIS, Linutė
- 4 MAŽASIS DIDVYRIS, J. Kuzmickis
- 11 DEBESIUKAI, V. Šimaitis
- 12 SUGRIŽIMAS, J. Baškys
- 18 MAN PATINKA GAMTA
- 21 DIEVULIO ŽEMĖJE, R. Jotvingytė
- 22 PRANCIŠKUS, P. Kleinotas, SJ
- 27 JUOKIMĖS!
- 28 LIETSARGIO GALVOSŪKIS
- 29 AŠ ESU?
- 32 EGLUTĖ — UŽDAVINYS

eglutė

PIEŠINIAI

- D. Gelažiūtė-Kizlauskienė — viršelis ir vinjetė psl. 2
- P. Jurkus — 3
- N. Palubinskienė — 4, 6, 10
- A. Sutkuvienė — 5, 7
- O. Mikailaitė — 11
- J. Baškys — 12, 13, 14, 15, 16, 17
- J. Eidukaitė-Okura — 21
- R. Karosaitė — 22, 23, 24, 25
- R. Čereškaitė — 28

STATEMENT OF OWNERSHIP, MANAGEMENT AND CIRCULATION

EGLUTĖ (The Little Fir) is a magazine for children, published monthly except during July and August with a total of 10 issues per year. Yearly subscription — \$7.00, single copy — .70. Publishers and owners are the Sisters of the Immaculate Conception, a nonprofit religious organization approved by the Roman Catholic Church. The editor is Sister Ann Mikaila, the managing editor is Sister M. Palmira. The offices of the editor and publishers are at Immaculate Conception Convent, Putnam, Ct. 06260. In the preceding 12 months the average press run was 1300 copies. Average number of mail subscriptions — 1284, 10 complementary copies, 6 for office use. Nearest issue to filing date: 1300 net press run; 1241 mailed; 10 complementary; 49 left over and office use. Mailing by second class postage at Putnam, Connecticut 06260.

LAISVĖS ŽIBURĖLIS

Linutė

Tu —
Aukštai iškėlus
Laisvės žiburėlį,
Pamojuok
Už jūros
Mano tėviškėlei.

Ji —
Seniai jau laukia
Laisvės žiburėlio —
Ašaras
Sau šluosto
Pilku debesėliu.





MAŽASIS DIDVYRIS

Sutrumpintas ir pritaikytas J. Kuzmickio vaidinimas.

Paruošė O. Mikailaitė

Sis vaidinimas parodo, kaip ir kodėl žmonės bėgo iš Lietuvos tarp 1941 ir 1948 m. Tuo metu vokiečiai ir rusai bandė užimti Lietuvą. Kai vokiečiai pralaimėjo II Pasaulinį karą, Lietuvą užgrobė rusai komunistai. Tuomet lietuviai ir daugelis kitų tautų žmonių bėgo į Vakarus.

Veikėjai: Jonukas (maždaug 10 m.), Lietuvos dvasia, Markūza (policijos viršininkas — vokietis), Kareivis, (jo padėjėjas), Mokytojas, Motina, Kaziukas (maždaug 12 m.), Marytė (maždaug 9 metų), kiti vaikai — Laimutė, Vincas, Sigitas (įvairių amžių).

I.

Kalėjimas. Prie sienos stovi berniukas surištomis rankomis.

JONUKAS: Ir ko jie iš manęs nori?

Ar jie mano, kad aš būsiu išdavikas ir pasakysiu, kur pasislėpė mokytojas?

Jie gali daryti, ką nori — mušti, spardyti, valgyt neduoti, aš vistiek tylėsiu.

Juk esu dar vaikas. Ką aš gero galiu Lietuvai padaryti?

Bet mokytojas gali, jeigu jo nesusims. Jis gali daug gero padaryti mums visiems.

(Jonukas pavargsta, susmunka ant žemės.)

Taip noriu valgyti... Jei galėčiau tik lašelį vandens praryti... Ir galva taip skauda...

Mamyte, ar tu galvoji apie mane dabar? Ar meldies už mane? Tu nežinai, kaip man sunku...

(Jonukas užmiega ir sapnuoja. Jam kalba Lietuvos dvasia.)

LIETUVOS DVASIA: Sunkiai vargsta mano vaikeliai, kankinami kalėjimuose, koncentracijos stovyklose ir ištėmimo. Ne už blogus darbus jie kenčia, ne. Priešams nepatinka, kad jie myli Dievą ir tėvynę ir nori likti ištikimi.

Kenti ir tu, Jonuk, mano mažas sūnau. Tu nusilpai, pavargai. Tavo dvasia palaužta. Nori išgelbėti savo gyvybę ir išduoti mokytoją.

Jonuk, būk tvirtas. Išsilaikyk. Nepalūžk. Žinok, kad tavo tėvynės kančia dar didesnė.



JONUKAS: Aš sapnavau keistą sapną. Dabar man taip gera ir ramu. Buvau bailys, norėjau mokytoją išduoti, kad jie mane paleistų... Ne, to niekuomet nedarysiu! Geriau mirsiu, bet nepasakysiu, kur yra mokytojas.

(Į kalėjimą įeina Markūza ir piktas kareivis)

MARKŪZA: Na, pramušgalvi? Ar apsigalvojai?

JONUKAS: (tyli)

MARKŪZA: Jei pasakysi, kur mokytojas, šie pyragaičiai ir saldainiai bus tavo. Juk išalkai, kaip arklys. Dvi dienas nevalgei. Žiūrėk, kokie skanūs, su cukrum. Na, ar pasakysi, kur tas banditas?

JONUKAS: Apie banditus aš nieko nežinau.

MARKŪZA: Negudrauk! Sakyk man, kur jis yra! Mes tą mokytpalaikį sutvarkysim.

JONUKAS: Jokio mokytpalaikio nepažįstu.

MARKŪZA: Nutilk! Gerai žinai, kur jis yra, tik nenori pasakyti. Ne pyragaičių gausi, o diržų! Fridrich, imk tą žioplį!

KAREIVIS: Aš tuoj jam parodysiu neklausyti, ponas viršininke. (Jis išsiveda Jonuką ir jį primušė.)



MARKŪZA: Jei iš to vaiko neišgausiu, kur tas banditas mokytojas, man 5,000 reichsmarkių švilpt ir nulekia.

O gal klystu? Gal jis tikrai nieko nežino?... Tai kam toks užsispyręs? Kodėl kalba, lyg žinotų, bet sakyti nenori? Ne, reikia dar bandyti.

(Kareivis išstumia sumuštą Jonuką.)

KAREIVIS: Va, tas varlės šmotas!

MARKŪZA: Ar pasakė ką?

KAREIVIS: Nieko.

MARKŪZA: Ar dar tau neužteko! Ar nori dar į kailį gauti?...

Ei, kas ten už lango rėkauja? Ką aš girdžiu?

BALSAS: Rusai! Rusai ateina į miestą! Greitai išveskite kalinius.

MARKŪZA: Rusai? Vis dėlto ateina... Vaike, sakyk, kur mokytojas ir tuoj paleisiu namo. Jei tylėsi, išvešime tave į Vokietiją. Daugiau nematysi nei savo tėvų, nei krašto.

Na, ką sakai?

JONUKAS: Aš nieko nežinau.

MARKŪZA: Tai ir supūsi kalėjime!

(Abu išeina. Jonukas lieka vienas.)

JONUKAS: Dieve, padėk man. Ar tikrai taip bus, kaip tas žmogus sakė? Ar tikrai nebematysiu tėvelių ir Lietuvos?...

Dieve, būk su manim dabar, kad likčiau tvirtas...





II.

Namai. Prie stalo sėdi mokytojas, Marytė, Kaziukas ir mama. Visi pasiruošę kelionei.

MOKYTOJAS: Mes kaip audros blaškomi paukšteliai. Audros drasko mūsų namus, o mes bejėgiai, negalime apsiginti. Norisi atsiklaupiti ir atsiprašyti: "Tėvų žeme, atleisk, kad nepajėgiame tavęs apsaugoti nuo svetimų kojų!"

MOTINA: Ligi šiol niekad nepagalvojau, kokia gili mummyse tėvynės meilė. Dabar, kai turime bėgti, rodos ir mirti būtų lengviau. Čia tėvų kapai, bažnyčia, mūsų laukai, rūtų darželis, kryžius prie kelio...

MARYTĖ: Mamyte, niekur neikime iš namų!

MOTINA: Ak, kaip būtų gera, dukrele, jei nereikėtų. Bet žiūrėk, kas darosi. Kaimai dega, bombos sprogsta laukuose...

KAZIUKAS: Mes tik trumpam iškeliausime. Sugrįšime vėl. Teisybė vis vien turės laimėti!

MOTINA: Vaikeliai, mano brangūs! Kas žino, kas žino...

MOKYTOJAS: Sunku mums visiems. O kaip tiems, kurie kalėjimuose kenčia?...

KAZIUKAS: Jonuko dar nepaleido. Jo tėtis ir mama tiesiog nežino, ką daryti...

MOKYTOJAS: Negaliu leisti Jonukui ir toliau už mane kentėti. Aš juk šeimos neturiu. Suims, nušaus ir baigta. O Jonuko tėvai taip jo laukia... Turiu pasiduoti...

MARYTĖ: Mokytojau, ką jūs sakote?

KAZIUKAS: Mes Jūsų neišleisime! Matysit, Jonuką greit paleis. Jis vis vien nežino, kad Jūs dabar pas mus, tai ir pasakyti negali.

MARYTĖ: Tikrai, tikrai.

MOKYTOJAS: Ne, negaliu čia ilgiau pasilikti. Ir jums dėl to didelis pavojus. Miestely kalba, kad rusai ateina. Iš jų gero nelaukim. Ne, turiu dabar eiti.

MARYTĖ: Imkit bent šią gėlių puokštę mus prisiminti...

MOKYTOJAS: Ačiū, ačiū. Niekuomet jūsų neužmiršiu! (Išeina.)

MARYTĖ: Mamyte, kaip gera čia namuose. Dar pasilikim, dar nebėkim. Pasislėpsim rūsy, ir mūsų neras.

MOTINA: Gera būti savuos namuos, bet ilgiau likti negalim. Girdėjai, ką mokytojas sakė — rusai ateina. Prie jų bus dar blogiau! Ak, kad bent tėvelis būtų drauge su mumis...

KAZIUKAS: Jis mus iš dangaus laimina. Jis tikrai mums padės. Neverk, mamyte, neverk!

MARYTĖ: Mamyte, žiūrėk. Pas kaimynus vokiečių kareiviai!

MOTINA: Skubėkim, skubėkim. Mišku dar spėsime pabėgti.

KAZIUKAS: Mes pasiruošę, mamyte!

(Visi išeina pro kitas duris į miško pusę. Slaptais takeliais bėga ir kiti žmonės.)

BALSAS: O kas guos tave kelionėj, kas tau tėviškę atstos?
Svetimi laukai ir žmonės svetimų dienų kraštuos.

Eisi kloniais ir kalneliais,
Eisi miško takeliu,
O pavargęs ir sušalęs
Šauksi: — Dieve, negaliu! ...

MOTINA: Esame dabar benamiai, tremtiniai.

MARYTĖ: Koks baisus tas karas!

KAZIUKAS: Man rodos, kad mes neilgai vargsime. Greit vėl į namus sugrįšime!

MOTINA: Duok Dieve, vaikeli. Bet sunku tikėti, kad taip bus. Jei ir grįšime, ką rasim? Tiktai griuvėsius ir pelenus...

KAZIUKAS: Bet Lietuva bus laisva! Juk mes karo nepradėjome. Lietuvai sugrąžins nepriklausomybę, ir vėl galėsime gyventi.

MOTINA: Lik sveika, gimtoji žeme! Vienas Dievas žino, kada vėl matysime tave!



DEBESIUKAI

Viktoras Šimaitis



**Du mažiukai
Debesiukai
Susitiko,
Kaip gaidukai
Dėl grūduko
Susipyko.**

**Trupučiuką
Pasipešę,
Atsiskyrė.
Ir, kaip vyrai,
Per padangę
Nusiyrė.**





SUGRIŽIMAS

*Jonas Baškys
paruošė O. M.*

Jei nežinai, kas ir kur yra Neringa, pasakysiu. Neringa yra Lietuvoj. Bet ne apie tą Neringą pasakosiu. Neringa yra ir Vermonto valstybėje, Amerikoje. Tai lietuviukų stovyklavietė žaliuose kalnuose.

Rudens dienos baigėsi. Kiškių šeima, kuri vasarą gyveno aukščiau, kalnuose, nutarė leistis žemyn.

— Grįšime į Neringą, — vieną rytą pasakė kiškis savo šeimai.

Visi kiškiukai ir kiškytės linksmi šokinėjo, tai išgirdę. Neringą jie labai mėgo.

— Pasiruoškite kelionei, — mokė savo šeimą tėtis kiškis. — Šiandien jau pašalo. Greit į kalnus atskubės daugybė žmonių. Jie slidėmis leisis nuo kalnų. Nebus mums čia ramybės.

— O aš norėčiau paslidinėti, — pasakė drąsiausias kiškutis. — Būtų smagu nuo kalno lėkti ant tokių lentelių...

— Ir kūliu apsiversti! — juokėsi kiškytė. — Ar neatsimeni? Tėvelis mus mokė, kad kiškiams į pakalnę bėgti negerai.

— Aš prisimenu! — sušuko mažiausias kiškiukas. — Tėvelis sakė, kad nuo kalno sunku mums bėgti, nes mūsų priešakinės kojos trumpos, o užpakalinės — ilgos. — Ir kiškiukas atsiduso, tiek daug pasakęs.



Tėtis kiškis surikiavo savo šeimą, ir visi iškeliavo. Daug kalbėti jiems neleido.

— Einant pamiške ir pievomis, jokio pavojaus, — pasakė tėtis. — Bet, kai prieisime kelią, visi — į krūmus!

— Jau girdžiu automobilių ūžimą, — tarė kiškieinė, užspausdama ausis. — Ko labiausiai nemėgstu — tai automobilių ūžimo!

Kiškiukai ir kiškytės susijaudino. Išsigando. Kas dabar bus?

— Tėveli, kai bėgsime per kelią, ką pirma reikia daryti?

— Pirma reikia gerai apsidairyti į abi puses.

— Ar pirma žiūrėti į kairę, ar į dešinę?

Bet tėtis daugiau klausimų neatsakinėjo. Riktelėjo: "Dabar!" Visi kiškiai vienu, antru šuoliu atsidūrė kitoje kelio pusėje.



— Valio, jau mes namie! — sušuko kiškiukai.

— Tie patys berželiai ir didžiuliai ąžuolai, — atsiduso mama.

— Š-š-š, — tarė tėtis. — Netriukšmaukime. Nežinia, kas čia mūsų laukia.

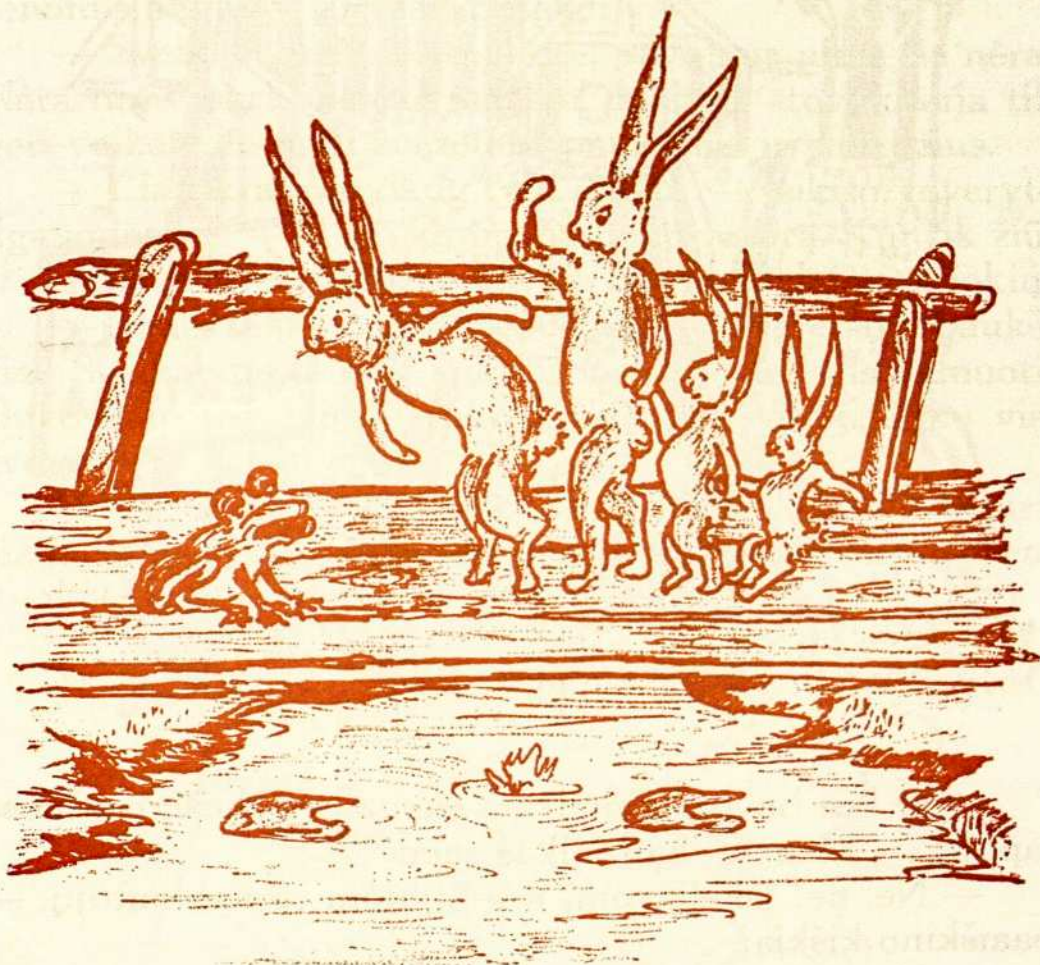
Tyliai, suglaudę ausis, kiškiai šuoliavo žvyruotu keliuku. Kai pamatė prie medžio prikaltą lentą, visi apsidžiaugė. Neringa!

— Kaip smagu sugrįžti!

Visi šuoliavo toliau, į aikštės pusę. Sustojo prie kelio į tvenkinį.

— Nėra vėliavų stiebuose. Štai stirnų pėdos! — džiaugėsi kiškiukai. — Reiškia, stovyklautojų jau nėra.

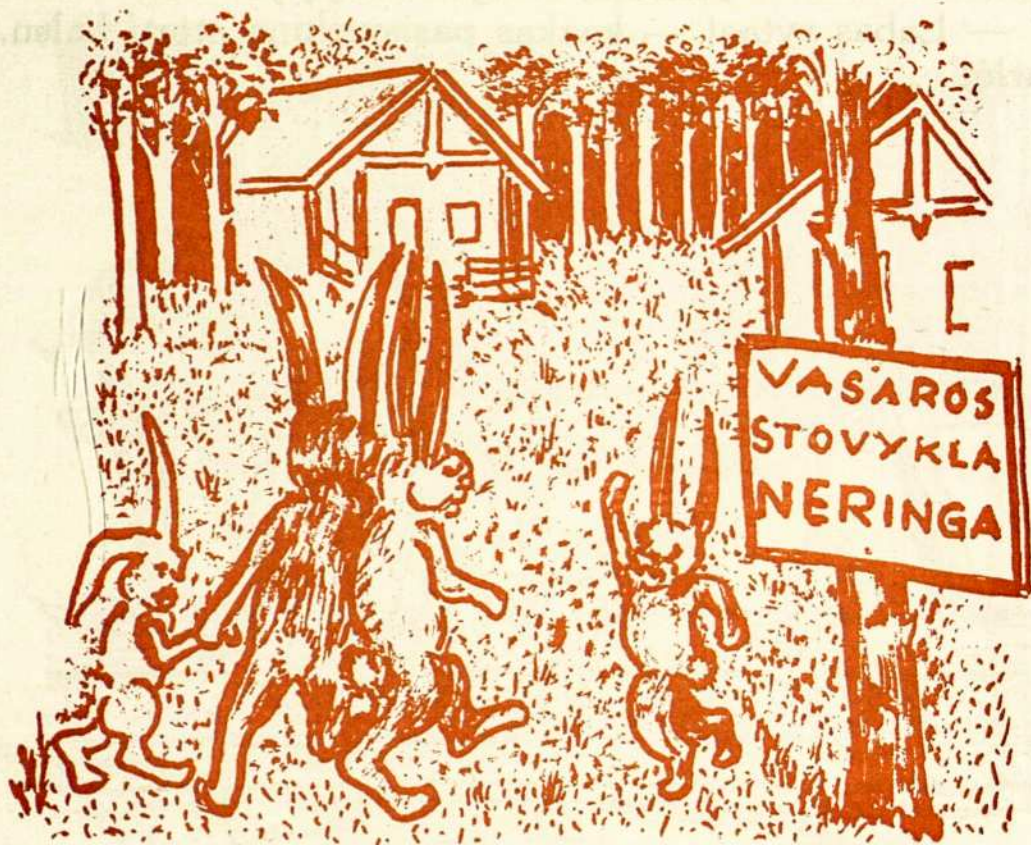
— Labas rytas! — kažkas pasisveikino storu balsu. Varlė!



— Ar tu dar gyva? — paklausė kiškytė, prisiminus, kad vaikai buvo pasigavę varlę stovyklos metu.

— O, taip. Man nieko blogo neatsitiko. Berniukai mane tyrinėjo: patempė vieną koją, patempė kitą. Po to nuėmė prie upelio ir paleido. Nė nežinojau, kad yra tiek daug vandens! Dabar man labai smagu čia gyventi.

Atsisveikinę su varle, kiškiai ėjo pamiške tolyn į stovyklą. Stovyklos namukai pūpsojo, lyg geltoni ir rudi grybai. Jų langinės uždarytos. Visur tylu.



— O kur buvote dingę? — staiga prišokusi, paklausė laputė. — Manėm, kad vilkas suėdė!

— Ne, ne! Iškeliavom, nes bijojom stovyklautojų, — paaiškino kiškiai.

— Nereikia jų bijoti, — pasakė iš kažinkur atsiradęs šeškas. — Reikia tik jų dienotvarkę žinoti. Kai jie užmiega, aš ateinu...

— Žiūrėkit, žiūrėkit! — staiga suriko mažiausias kiškiukas. — Paukščiai atskrenda. Varnos! Žvirbliai! Strazdai! Labas, labas!

— Gal ir mums nereikėjo bijoti ir pasilikti Neringoje per vasarą? — suabejojo viena kiškytė.

— Jei turėtum sparnus, galėtum nebijoti vaikų, — nusišypsojo tėtis kiškis.

— Kur uodai? Kur bitės? — klausinėjo kiškiukai.

— Jie, kaip vaikai, tik vasaros metu čia būna, — paaiškino mama.

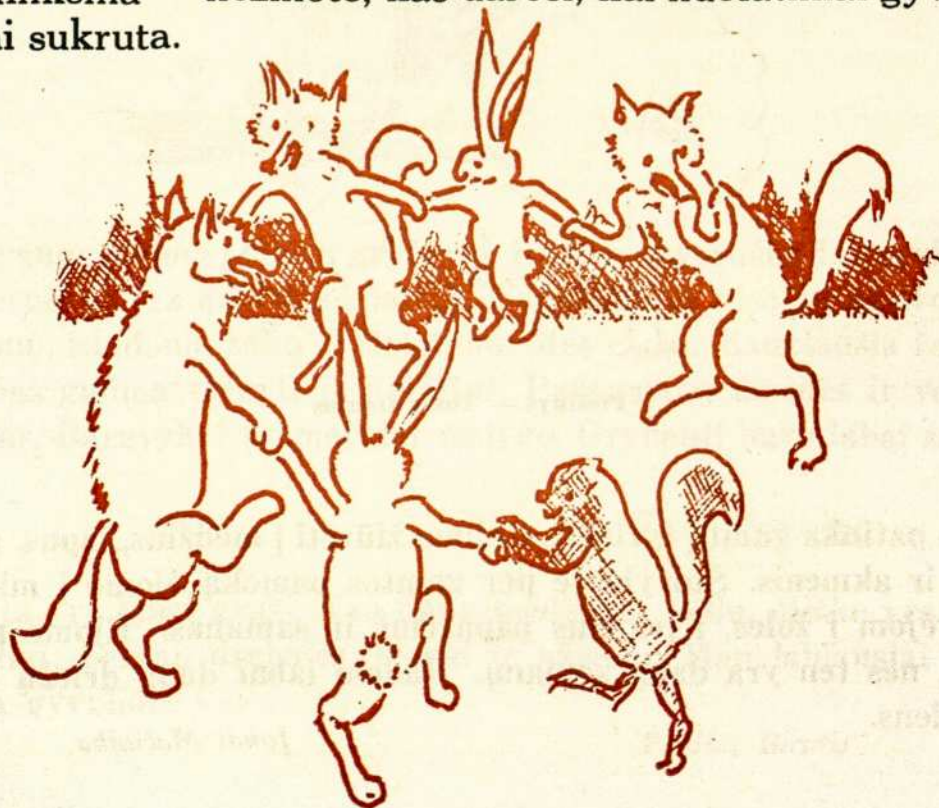
Pelėda, kuri seniai kiškius stebėjo savo didelėmis, geltonomis akimis, pagaliau pasakė:

— Sveiki sugrižę. Nebijokite, pavojaus jums čia nėra. Nėra net vasarą, nes aš mačiau, kad čia stovyklauja tik geri vaikai. Jie myli žvėrelius, paukščius ir vabzdžius.

— Čia tikrai per daug tylu dabar, — įsikišo voverytė ilgauodegytė. — Visai kitaip čia buvo vasarą. Kur tik žiūri — vaikai. Vieni žaidžia, kiti iškylauja. O dainų, o šokių!

— Ir mes taip mokam! — sušuko visi žvėreliai ir paukščiai. Susikabinę jie ėmė šokti ir visokiais balsais dainuoti. Buvo kaip toj dainoj: šoko kiškis, šoko lapė, šoko visi žvėrys.

Neringos stovykla atgijo. Jei galvojat, kad tik vasarą čia linksma — nežinote, kas darosi, kai nuolatiniai gyventojai sukruta.

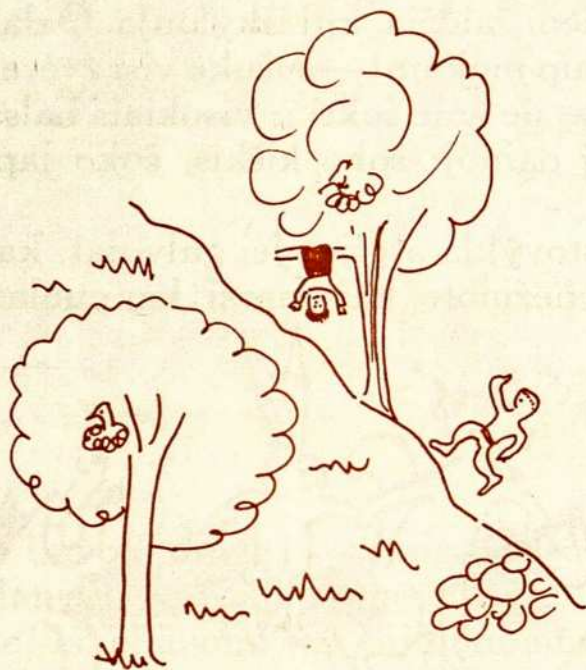


MAN PATINKA GAMTA...

1976 m. Neringos stovyklautojai

Man patinka gamta, nes visa aplinka mums padeda. Visos gražios gėlės ir medžiai skaniai kvepia. Man patinka minkšta žolė, šalti upeliai, didelės žuvys ir aukšti medžiai, į kuriuos galiu įlipti. Kai išvažiuoji į gamtą, randi molio, skanių grybų, ilgų gyvačių, šiltą saulę ir pavojingų bičių. Taip, gamta man patinka.

Tomas Danta



Piešinys — Tomo Dantos

Man patinka gamtą tyrinėti. Galima žiūrėti į medžius, lapus, grybus ir akmenis. Stovykloje per gamtos pamoką ėjome į mišką. Žiūrėjom į žoles, į įvairius paparčius ir samanų. Ėjome upės link, nes ten yra daug samanų. Radom labai daug driežų prie vandens.

Jonas Mačiuka

Gamtoje yra daug įvairių augalų. Kai buvau stovykloje, mačiau paparčių, beržų, eglių ir pušų. Jie visi turi tą pačią žalią spalvą ir tuo parodo gamtos grožį. Tie augalai taip pat parodo Dievo meilę ir dosnumą mums. Be augalų nebūtų jokio grožio ir aplinka mums greitai nusibostų. Rudenį, kai lapai krenta nuo medžių ir gėlės miršta, viskas atrodo mirties apsupta. Žmonės tampa liūdni ir nelaimingi. Žemė pasidaro pilka ir plika. Bet kai pavasaris ateina, augalai pradeda atgyti. Medžių lapai sprogsta ir žaliuoja. Paukščiai šokinėja medžiuose, ieškodami vabalų. Ir žmonės būna laimingi.

Algis Alinskas



Piešinys — Rūtos
Žemaitytės, 6 m.
Norwalk, Conn.

Su draugais ėjom į mišką grybauti. Radom voveruškų ir umedžių. Voveruškos yra apelsinų spalvos. Umedžių yra visokių spalvų — geltonų, raudonų, žalių ir fioletinių. Mes radom daugiausia žalių. Grybus galima valgyti ir nevirtus. Paragavom umedes ir voveruškas. Baravykai tuomet dar nedygo. Grybauti buvo labai smagu.

Tadas Nemickas

Gamta yra labai graži. Yra daug medžių ir gėlių. Miške yra šie medžiai: beržai, drebulės, klevai ir ąžuolai. Man labiausiai patinka gyvuliai.

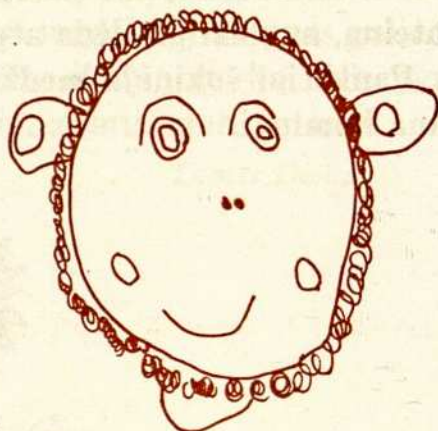
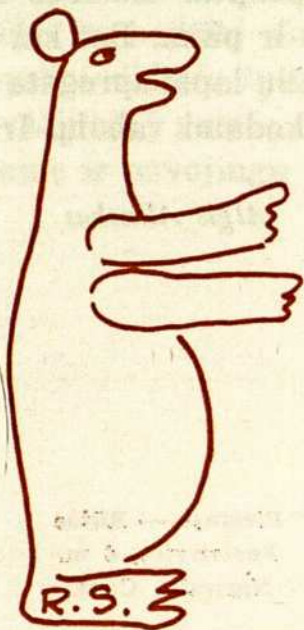
Paulius Birutis

Baltoji meška užaugusi labai daug sveria. Jos nosis yra juoda, o ausys baltos.

Romas Stanulis

Meškos yra baisios ir rudos. Žuvys gyvena vandeny.

Aras Sužiedelis



Gražiausia bezdžioniukė
piešė Dailė Grigaitytė, 4 m.
Northmook, III.

Man patinka išmokti visokių dalykų apie gamtą. Vienos gėlės vardas, kurią matėm, yra labai juokingas: lotyniškai — “equisetum”, o lietuviškai — ožkabarzdis.

Andrius Slavinskas

AKMENYS

paruošė Tadas ir Ričardas Nemickai

Marmuras — kristalinė uola. Spalva — balta, juoda, ruda.

Felspar — atrodo, kaip maži kalnai.

Pegmatitas — kvarco rūšys (quartz): felspar ir žerutis.

Kvarcas — baltas akmuo.

Geodes — yra kaip ledas ar ledkalnis. Turi kristalų.

Žerutis — (mica) turi daug sluoksnių ir labai žiba.

Kalkakmenis — (limestone) galima ištirti užpilant lašiuką acto.

Jei burbuliuoja, tai kalkakmenis.

DIEVULIO ŽEMĖJE

Ritonė Jotvingytė

Atšalo saulės akys,
Į žemę krinta snaigės.
Lik sveikas, rudenėli,
Dainelė tavo baigės.

Lik sveikas, rudenėli,
Nors gaila tavęs gero*
Bet kiauro debesėlio
Sniegulės žiemą daro..



Sudie, sudie! Nelauki —
Tau nusibos parimus,
Kol snaus Dievulio žemė.
Baltai išsidabinus.

KAI PRANCIŠKUS JAU BUVO ŠVENTAS...

Brolis Petras Kleinotas, SJ



Tuomet, kai Pranciškus jau buvo šventas, į Asyžiaus apylinkes atsibastė piktas vilkas. Jis draskė ir piovė ne tik viščiukus ir paršiukus, bet ir į veršiukus kibo. Kartais net ir kumeliuką suėsdavo.

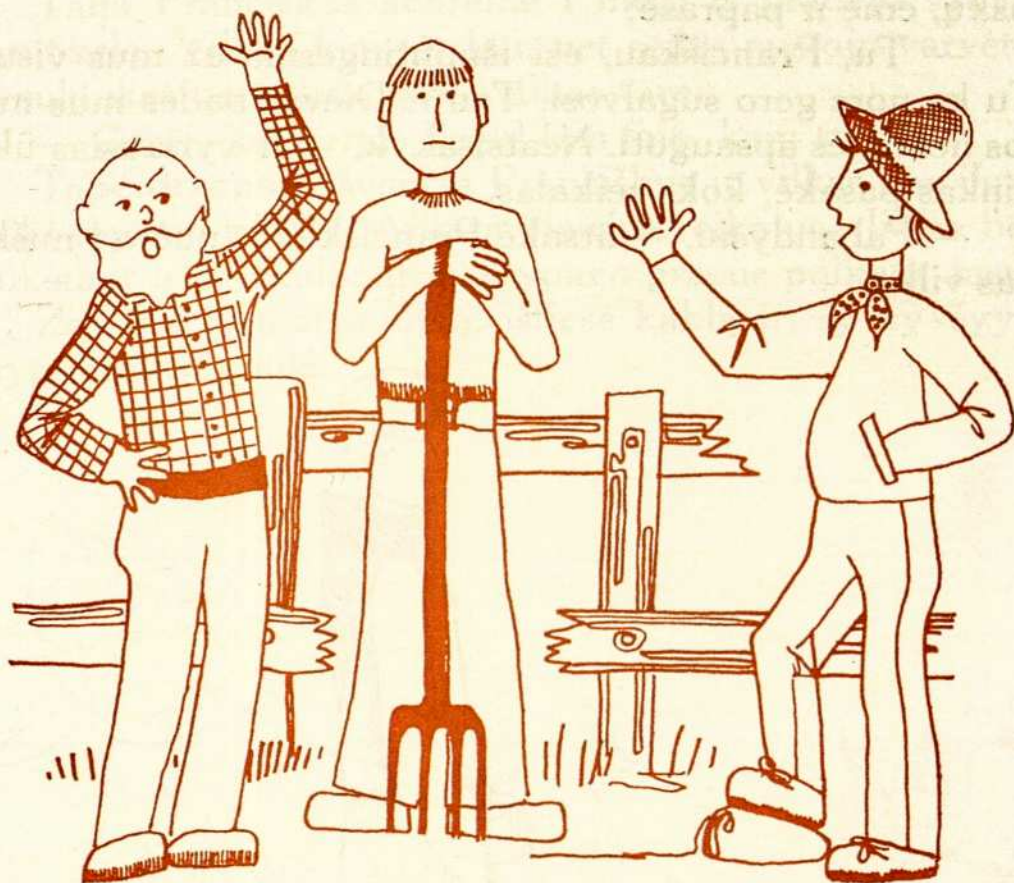
Asyžiaus apylinkių ūkininkai susirinko pasitarti, ką su tuo vilku daryti. Jie žinojo, kad Pranciškaus klauso paukščiai, gyvuliai, žvėrys ir net žuvys.

— Kai Pranciškus ima sakyti savo pamokslus žuvims, tos net išsižioja! Man nepasakysite, kad tai ne tiesa. Pats mačiau! — pasakojo vienas ūkininkas.

— Žioplos, tai ir išsižioja, — atkirto kitas.

— Pats esi žioplas! Kai Pranciškus ima kalbėti, žuvys prie jo plaukia didžiausiais būriais. Atplaukia matytos ir nematytos: tos, kurias atneša srovė ir tos, kurios sugeba plaukti prieš srovę.

— Tai kas?



— Tai tas, kad kiekvienam aišku, jog žuvys supranta, ką jis joms sako, — gynė Pranciškaus galybę daug matęs ūkininkas.

— Tikra tiesa, — pritarė kitas. — Mačiau ir aš.

— Žinot ką! Prašykim šventojo, kad jis mums padėtų vilko atsikratyti. Jis galėtų jam pasakyti, kad savo pikto darbelių dirbti išsikraustyti kitur...

— Gražiausia! — piktinosi anas smarkuolis. — Lyg patys negalėtume vilko sutvarkyti. Dar čia šventojo reikia!

Bet šventojo reikėjo. Vilko sugauti ir įvilioti į vilkduobę ūkininkams nepasisekė. Ir toliau vilkas piovė jų gyvulius.

Vieną dieną ūkininkų vadas, susitikęs šventąjį Pranciškų, ėmė ir paprašė:

— Tu, Pranciškau, esi išmintingesnis už mus visus. Tu ką nors gero sugalvosi. Tau ir Dievas padės mus nuo tos nelaimės apsaugoti. Neatsisakyk, — ir vyriausias ūkininkas pasakė, koks reikalas.

— Pabandysiu, — atsakė Pranciškus ir nuėjo į mišką pas vilką.



Susitikęs tą plėšrūną, pabarė už blogus darbus, paprašė, kad nustotų ūkininkų gyvulius piauti ir siūlė pasitaisyti.

Vilkas šventojo klausė, pastatęs ausis ir iškišęs liežuvį. Bet, kai Pranciškus paklausė:

— Tai kaip, ar būsi geras? — vilkas pakratė galvą. Ne, geras jis būti nenori.

Tada Pranciškus atsirėmė į medį ir pradėjo sakyti pamokslą. Vilkas klausė. Jam net seilės nustojo varvėti. Nesulaukęs pamokslo galo, vilkas tarė:

— Gerai, jau gerai. Tegul bus taip, kaip tu nori.

Tapę draugais, šventas Pranciškus ir vilkas dar ilgai vaikš iojo po mišką. Aptarė įvairius reikalus. Jiems bevaikštant ir besikalbant, atkrypavo gražus pulkelis žąsų.

Žąsinas, pamatęs vilką, ištiesė kaklą ir, šy-šy-šyyy šnypšdamas, puolė.



— Dabar vilkeli, — tarė Pranciškus, — gali įrodyti, kad tikrai esi mano draugas. Juk pažadėjai man, kad būsi geras...

Vilkas neatsakė nieko, tik kapt ir nukando žąsinui galvą.

— Ir vėl nusikaltai! — barė jį šventasis.

— O kam žąsinas šnypštė ant šventųjų? — pyko vilkas. — Sakei, kad įrodyčiau savo draugiškumą, ir įrodžiau! Dabar, kai žinau, kad žąsinas daugiau ant tavęs nešnypš, būsiu ramesnis.

Vilkas manė, kad gerą darbą atliko. Bet šventasis Pranciškus už tai jo nepagyre.

Supratęs, kad jis ir šventasis apie tuos pačius dalykus galvoja skirtingai, vilkas apsisuko ir, nė akių nepakėlęs, nubėgo atgal į mišką. O Pranciškus, pasimeldęs, ėmė galvoti apie naują pamokslą.



Galvosūkio atsakymai: žemyn — 1. avis, 5. lietsargis, 8. arė. 9. Velykos, 11. abu, 13. kai, 14. storai, 15. pančiai, 17. stinga. Skersai — 2. vaga, 3. sesė, 4. garsiai, 5. lietus, 6. teka, 7. ir 10. balandis, 12. molis, 13. kam, 15. pusė, 16. irgi.

JUOKIMĖS!

Mama: Jau trečią kartą eini į krautuvę ir vis pamiršti sviestą.

Rita: Mamyte, kad jis toks taukuotas, vis išslysta iš atminties...

△

Vaikutis: Mama, kur mūsų traukinys buvo sustojęs?

Mama: Nežinau, vaikeli. Matai, mezgu, nemačiau. Kodėl klausi?

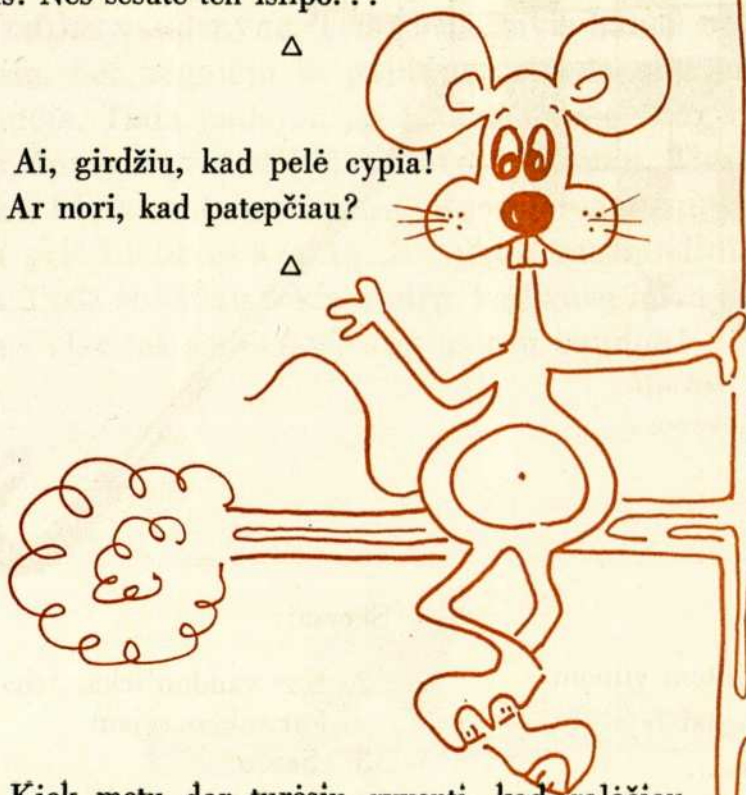
Vaikutis: Nes sesutė ten išlipo...

△

Sesutė: Ai, girdžiu, kad pelė cypia!

Brolis: Ar nori, kad patepčiau?

△



Sūnus: Kiek metų dar turėsiu gyventi, kad galėčiau daryti, ką noriu?

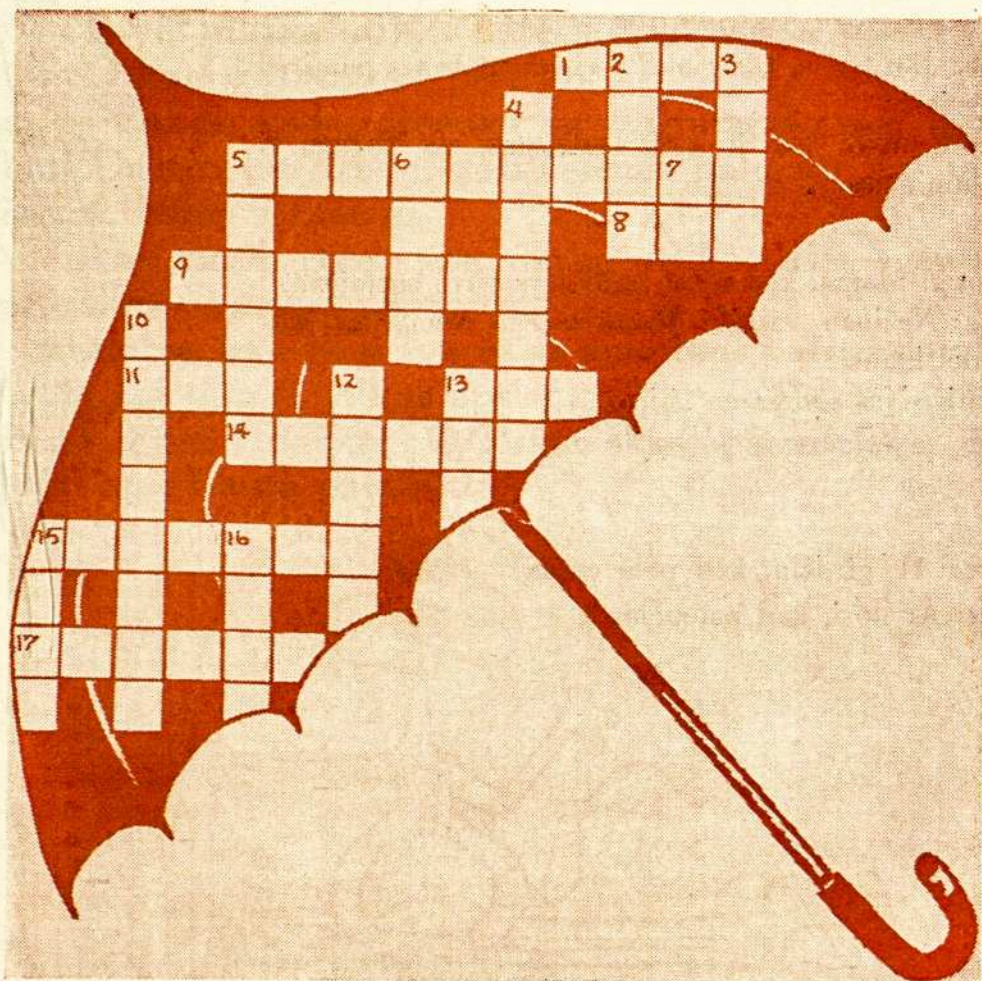
Tėvas: Nežinau, sūnau. To amžiaus dar niekas nesulaukė.

△

Mokytoja: Kas gali paaiškinti šio posakio reikšmę: "Ankstyvas paukštis suranda riebiausią kirminą"?

Mokinys: Tai reiškia... jei esi riebus kirminas, nereikia per anksti iškišti galvos.

LIETSARGIO GALVOSŪKIS



Žemyn:

1. Gyvulys su šiltom vilnom.
5. Naudojamas, kai lyja.
8. Aš ariau, jis ...
9. Kalėdos ir (?) yra dvi didžiausios šventės.
11. Vienas ir kitas.
13. Kada.
14. Priešingybė žodžio "plonai".
15. Grandinės.
17. Reiškia "trūksta" ir rimuoja su "sninga".

Skersai:

2. Kur vanduo teka, arba kur sėklas sėjam.
3. Sesuo.
4. Su dideliu triukšmu.
5. Krinta iš debesų.
6. Ką vanduo daro.
7. Jungtukas.
10. Paukštis, kuris burkuoja.
12. Iš jo lipdom dalykus.
13. Kodėl.
15. Jei padalinsi pusiau, bus ...
16. Taip pat.



Esu matęs daug tolimų kraštų. Kai buvau Pacifiko vandenyne, sutikau didelį laivą, kuris plaukė į Japoniją. Kapitonas mane pakvietė į arbatėlę. Kai buvom sotūs, atsisveikinom. Kitą sykį plaukiau Indijos vandenyne. Ten viena žuvis bandė namus statyti po akmeniu, bet negalėjo jo pajudinti. Mudu abu pridėjom pečius ir stūmėm. Tada padėjau jai iškasti duobę. Kai viskas buvo užbaigta, žuvis man padėjo ir atsisveikinom. Tiesa. Vieną kartą padėjau Lietuvai laimėti karą. Rusų povandeninis laivas slaptai plaukė prie Lietuvos krantų. Jis tykojo nuskandinti visus lietuvių laivus. Tada sukėliau tokią audrą, kad rusų laivas pats nuskendo. Kaip aš visa tai padariau? Juk aš esu vanduo!

*Morkus Sungaila
Toronto, Kanada*



Esu knyga, kurią visi skaito. Turiu daug raidžių. Visi vadina mane "Šventu raštu". Kunigas mane skaito bažnyčioje, nes manyje yra Dievo žodžiai. Aš esu šventa knyga. Manęs negalima plėšyti ar mėtyti.

*Linas A.
Toronto, Kanada*

Mane sodina į žemę. Kai perkelia į kitą vietą, aš nežinau, kur esu. Mane žmonės lieja vandeniu ir kartais per daug vandens užpila. Vaikai nori mane nešti į mokyklą ir nuskina. Mokykloje mokytoja mane įdeda į vandenį. Keletą dienų pastoviu ir tada nudžiūnu. Numirštu ir manęs nėra, nes aš esu Gėlė.

*Danutė
Toronto, Kanada*



Aš esu kalnas: didelis ir stiprus. Ant manęs auga daug medžių ir gėlių. Viršūnėje turiu gražų namelį, kuriame gyvena senutė su seneliu. Jie neturi vaikų, bet turi karvę, ožką ir vištą. Man nepatinka, kad ožka bėginėja ir laužo beržo, klevo ir kitų mano mažų medelių šakas. Dabar jau grybų laikas, ir aš turiu auginti gerus grybus: baravykus, umedes, voveruškas ir kitus. Jaučiu, kad daug žmonių ateina pas senelius ir klausia, ar gali grybų prisirinkti. Senelė leidžia, bet tik po vieną krepšėlį. Greitai ateis žiema ir visas mano grožis sumažės. Užmigsiu po sniego patalu iki kito pavasario, o senelis su senele išvažiuos į šiltus kraštus.

*Ramunė Murauskaitė
Toronto, Kanada*

Aš esu centas. Gimiau Otavoje 1961 m. Kai aš gimiau, labai blizgėjau. Dabar su savo broliais keliauju po visą Kanadą. Atkeliavau į banką Montrealyje. Ten nebuvo labai blogai. Vienas mažas berniukas mane gavo ir nusipirko gumos. Jam esu labai dėkingas, nes jis mane ilgai laikė. Jis niekuomet nebuvo matęs tokio gražaus, blizgančio cento. Bet kai jis mane išleido, nukeliavau į Hamiltoną. Viena mergaitė mane rado, kai iškritau iš vyro kišenės ir nuriedėjau gatve. Beveik po mašina patekau! Mergaitė mane išgelbėjo ir paaukojo fondui. Tada nukeliavau į Calgary, kur buvo to fondo centras. Turėjau būti siunčiamas į Indiją neturtinigiems padėti, drauge su dideliais doleriais. Tačiau, kai arklys mane įspyrė "rodeo" metu, atsidūriau pas vieną vaiką. Šis mane greit išleido ir nukeliavau į Winipegą. Iš banko sunkvežimio iškritau į kanalizacijos vamzdį ir...

*T. Kasperavičius
Toronto, Kanada*



Stalo gyvenimas nelengvas, nes žmonės jį apipila ir sutepa. Kiti ant manęs deda kojas. Man taip pat nepatinka, kai kas sunkus ant manęs atsisėda. Būtų gera gyventi pas turtingus žmones, nes nieko nereikėtų daryti, tik stovėti ir kambarį gražinti. Mano gyvenimas pasibaigia, kai mane žmonės išmeta arba supiausto. Tai toks yra stalo gyvenimas.

*Eugenijus Bajorinas
Toronto, Kanada*

Kalėdos jau artėja. Reikia ruošti Kūdikelio Jėzaus gimimui. Kasdien padaryk gerą darbėlį — ar du, ar tris! Kai padarysi, geltonai nuspalvuok vieną žvakutę. Iki Kalėdų uždek daug, daug žvakučių.

